

gaars i Anledning af en Dom, der er faldet ovre i Jylland, nemlig at der nu var sat en Stopper for de Forsøg, man ved passende Lejligheder gjorde paa at smøge overenskomstmæssige Forpligtelser af sig, ikke mindst indenfor Landbruget. Det, som jeg ønsker, er netop, at overenskomstmæssige Forpligtelser skal overholdes, at hvad der er Ret for den ene, maa være billigt for den anden; naar man ønsker, at Arbejdsgivere skal overholde Overenskomster, maa man ogsaa kræve, at Arbejderne gør det.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Brochmann har Ordet for en kort Bemærkning.

Brochmann: Jeg har jo givet det ærede Medlem Svar angaaende min Stilling til Overenskomster. Jeg har svaret tydeligt og klart, at jeg beklager, at Arbejdere har ladet sig lokke til at underskrive en Overenskomst, ifølge hvilken Lønnen bevislig er lavere end Landarbejderforbundets Tarif, for hvis den ikke var lavere end denne, vilde Landarbejderforbundet selvfølgelig ikke erklære Strejke. Men samtidig vil jeg — som den lovtro Mand, jeg er, ligesom andre Socialdemokrater — sige, at naar en Kontrakt er underskrevet, bør Arbejderne selvfølgelig overholde den, indtil den udløber. Andet kan jeg jo ikke svare paa det ærede Medlems Spørgsmaal, og dette Svar har jeg givet en Gang før. Men hvorfor vil det ærede Medlem Hr. Aksel Jensen, der taler saa meget om, at Overenskomster skal overholdes, ikke selv underskrive paa Landarbejderforbundets Overenskomst, hvorfor vil han i sin Egenkab af Arbejdsgiver smygge sig udenom de Forpligtelser, som Tusinder andre Arbejdsgivere er indgaaet paa? Hvorfor skal det ærede Medlems private Overenskomst med Arbejderne være hellig og ukrænkelig, medens han ganske koldblodig gaar udenom den Overenskomst, som tusinde andre Arbejdsgivere har underskrevet. Det forekommer mig, at det ærede Medlems Retstroskab og Pligtstroskab og Respekt for indgaaede Overenskomster i sidste Instans kun er Respekt for det ærede Medlems egen Pengepung.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Aksel Jensen har Ordet for en kort Bemærkning.

Aksel Jensen: Det glæder mig at kunne konstatere, at det ærede Medlem

nu er lidt paa Tilbagetog fra de oprindelige Udtalelser, at han ikke tør staa her og anbefale at bryde indgaaede Overenskomster. Det er det, det ærede Medlem tidligere har gjort Forsøg paa. (*Brochmann:* Aldrig! Bevis det!). Jeg har ikke kunnet faa andet Indtryk. (*Brochmann:* Saa mangler De Opfattelsesevne!) Det glæder mig, at det ærede Medlem nu er kommet bort fra det, der laa bag ved de Udtalelser, der faldt baade i Dag og forleden Dag, da vi drøftede dette Spørgsmaal, og det glæder mig, at det ærede Medlem nu vil være med til at overholde Overenskomster. Det er det, jeg har forsynet mig ved: at kræve Overenskomster overholdt; det er ikke min Pengepung, det har drejet sig om, men Retsforholdet: om det, man er blevet enig om, skal staa ved Magt. Jeg har ikke nægtet at betale efter Landarbejderforbundets Tarif, men jeg har krævet, at naar Folk er Medlemmer af Landarbejderforbundet, skal de sige det til mig. En eneste har jeg fæstet efter Landarbejderforbundets Tarif, men de andre, som kom, meddelte mig ikke, at de var Medlemmer af Landarbejderforbundet, eller krævede Betaling efter dettes Tarif.

Jønson: Jeg vil gerne gøre nogle korte Bemærkninger til den højtærede Indenrigsministers Udtalelser angaaende det Andragende, som Københavns Kommunalbestyrelse har indsendt til den høje Regering. Naar jeg sidste Gang, jeg havde Ordet, omtalte denne Sag, skyldtes det jo først og fremmest den højtærede Minister, som selv meddelte, at han just havde modtaget et saadant Andragende, og han benyttede Lejligheden til at omtale dette. Af den Maade, hvorpaa den højtærede Indenrigsminister omtalte Sagen, fik jeg et saadant Indtryk, at jeg som Medlem af den Forsamling, der har vedtaget denne Henstilling, ogsaa vil sige et Par Ord i den Anledning.

Den sidste Gang, den højtærede Indenrigsminister havde Ordet, udtalte han, at det ikke kunde lade sig gøre paa een Gang at drøfte disse alvorlige Spørgsmaal her i Rigsdagen og samtidig gaa med til at lade en saa stor Kommune som Københavns melde Pas i disse Sager. Jeg vil dertil sige, at der er neppe en eneste af Københavns Kommunalbestyrelses Medlemmer — ligegyldigt hvilket Parti den paagældende tilhører —, der har tænkt, at denne store By skal melde Pas i de sociale Spørgsmaal, som Tiden kræver løst. Saadan er det langtfra, men jeg personlig har faaet det Indtryk, at den højtærede Indenrigsministers Stilling